

64. Élünk megváltó Istenünkhöz méltó keresztény életet!

A 48. számú éneket imádkozzuk:

*Isten áldjon, tünde játék, te világi élet,
Tied voltam: megtagadlak, és lelkemnek élek.
Serlegedben telt a kedvem és a földi kincsen,
Megízleltem s megtanultam, hogy igaz jód nincs.*

Bevezetésképpen a **csend** által próbáljuk mélyíteni ráhangolódásunkat az Úrra. A csend abban segítsen, hogy még jobban szomjazzunk Istenre.

Annak érdekében, hogy ne csak körülöttünk legyen csend, hanem belül, a lelkünkben is: megnézhetjük, hogy mit hagyhatnánk még el. Hogyan tehetnénk belső világunkat mintegy mozdulatlaná, könnyűvé az e világ minden hívságától, vagyis mindattól, ami hiábavaló, de mégis magához akarna csalogatni Isten helyett?

A vágyakozással készítgessem a szívemet: „Ma mit üzensz nekem, Istenem?” Ez az Isten igéjére való ráfigyelés is egyfajta belső csendet eredményez bennünk, mint amikor a gyerekek ezt mondjuk: „Figyelj csak!”

Szent Pál apostol **efezusiakhoz írt levele** alapján szőjük ma elmélkedésünk fonalát:

1. *Isten Krisztusban kiválasztott, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte, hogy Jézus Krisztus által fogadott gyermekeivé legyünk* (vö. Ef 1, 3-5). Isten terveit szemlélő ember elámul Isten nagy, üdvözítő akaratán. Fiak vagyunk a Fiúval! *Szentnek és feddhetetlennek* kell lennünk a szent és feddhetetlen Jézus Krisztussal! **Ha a minket meghívó Isten szent, akkor nekünk is szenteknek kell lennünk!**

Mindig, de különösen is nagybőjtben aktuális ez az gondolat: ellene mondani a világnak, és a Szent Istent választani, Őhöz csatlakozni! De ez az Istennel való egység nem csak a mi erőfeszítésünk eredménye, sőt, a magunk erejéből nem is tudnánk erre eljutni.

2. Szent Pál gondolata segít: *Benne, tudniillik Jézus Krisztusban kaptuk a megígért Szentlélek pecsétjét* (Ef 1, 12-13). Ez a tulajdonul lefoglaltság jele. A könyvbe is belebélyegzik a könyvtár tulajdonjogát kifejező pecsétet. Isten szeretete, a **Szentlélek az, akiben a Mennyei Atya engem is lefoglalt** magának, hogy gyermeke lehessen.

Az apostol így folytatja: *Ő a mi örökségünk foglalója, amíg Isten dicsőségének magasztalására teljesen meg nem váltja tulajdonát* (Ef 1, 14). A Mennyei Atya vásárolt meg bennünket egyszülött Fia megváltó vére által. Teljesen meg akar szerezni magának bennünket. Értsen meg: **megváltottságom azt jelenti, hogy** nem a bűné vagyok már, nem a magamé, hanem **Istené vagyok már!** Ezért mondja Szent Pál apostol: *Értsétek meg, milyen reménységre hívt meg titeket, milyen gazdag a szentek öröksége. Főnséges örökség! Milyen mérhetetlenül nagy az Ő hatalma fölöttünk, akik hívökké lettünk* (vö. Ef 1, 18-19). Mindennap egyre jobban értsem meg, hogy a szentek társa lehetek. Sőt, szent lehetek a Szent Istennel!

3. Elmélkedésünk bevezetőjében felindítottuk a vágyunkat: „Mit üzensz ma nekem, Istenem?” Ha *Ő a szentek örökségére* hívt meg, akkor **most vágyódjunk erre a szent életegységre a Szent Istennel!** Ne tartsuk ezt lehetetlennek!

Az apostol így ír: *Nagyszerű erejének hatását Krisztuson mutatta meg* (Ef 1, 19-20). Láthatjuk Krisztusban, hogy egy emberben mire képes a kegyelem! Az Ő emberségét egészen betölti az Istenség, olyannyira, hogy személyi egységbe került a második isteni Személlyel. Benne egyetlen Személy lüktet a Mennyei Atya felé a szeretetből, a Szentlélekből. Két természet, de egy személy. Micsoda Istennel való egyesülés ez!

4. A levél folytatódik: *Mindent hatalma alá vetett, és Őt az egész Egyház fejévé tette. Ez az Ő teste, és teljessége, Ő az, aki mindent mindenben betölt* (Ef 1, 22-23). Az ember-Krisztusban eluralkodott az Istenség. **Bárcsak énbennem, az emberben is egyre jobban eluralkodna Isten!** Ő a titokzatos Test, az egész *Egyház Feje*; én meg a titokzatos test tagja vagyok, akinek az a hivatása,

hogy eluralkodjék benne a Fő élete. Akkor vagyok élő tagja Krisztusnak! Adjam meg magam az Ő szent akaratának! Engedjem, hogy Ő – *aki mindenben mindent be akar tölteni* (vö. Kol 3, 11) – engem is teljesen betöltsön önmagával! Akkor Krisztus által valósul meg bennünk Isten uralma! Az emberiség ősi vágya – Ádám és Éva kívánsága: *Olyannak lenni, mint Isten* (vö. Ter 3, 5) – Krisztus, *a második Ádám* (vö. 1 Kor 15, 45) által valósul meg: Olyanok lehetünk, mint a Szent Isten! Ha engedjük, hogy életünket betöltse, akkor olyan lehetünk, mint a názáreti Jézus, akit egészen betöltött az Istenség. A teremtő Isten **erre a Krisztussal való hasonlóságra hív mindnyájunkat**. Nyilván mi csak teremtményi mércénk szerint tudunk olyanok lenni, mint Krisztus; úgy fogadni be az Istenséget, amint a názáreti Jézus. Megváltottságunk pontosan ezt jelenti: most már egészen Isteni vagyunk! **Hálálkodjunk** Isten megváltó jóságáért, üdvösségre meghívó szeretetéért! Engedjük, hogy hálánk egyre jobban Isten színe elé szálljon fel a szívünkéből!

5. Hálánk intenzitását növeli annak felismerése, hogy Isten szent kiválasztottja, megváltottja lehetünk; illetve annak a tudata, hogy honnan jutottunk el idáig. Szent Pál apostol efezusiakhoz írt levelében ezt is olvassuk: *Ti vétkeitek és bűneitek miatt halottak voltatok, így éltetek valaha a világ szokása szerint a légi uralkodó fejedelem hatalma alatt, vagyis a gonosz lélek hatalma alatt. Egykor távol voltatok, a világ szokásai szerint éltetek, a sátán hatalma alatt éltetek* (vö. Ef 2, 1-3). Ez azt jelenti, hogy halottak voltunk Isten számára. A bűnben élő ember nem Istenben él!

Még tovább konkretizálja az apostol: *Megtettük mindazt, amit a test és az érzékek kívántak* (Ef 2, 3). A testi ember, vagyis a régi ember: bűnben vegetáló, tengődő ember. *Az érzékek kívánsága* nem csupán a testiséget, az érzékiséget, hanem sokkal inkább az ember testével kapcsolatos minden más érzést jelenti. **Ezek a szenvedélyek**. Ha nem is halálos bűnök, de elvonnak Istentől, és akkor nem Istennel töltődünk be, hanem azokkal a teremtményekkel, amelyekre az érzéseinkkel, érzékeinkkel kapcsolatos kívánságaink irányulnak. *A lelki ember* tudja, hogy van ennél sokkal fontosabb dolga is: **Isten a legfontosabb!** Az Ádámtól való *születésünktől fogva mi is a harag gyermekei voltunk, akárcsak a többi ember* (Ef 2, 3-4). Vagyis életünk elszakadt Istentől, *születésünktől fogva* nem lehettünk Isten kedves gyermekei. Nem voltunk az Ővéi, nem voltunk a gyermekei, mert a sátán elrabolt, fogva tartott bennünket.

6. Az apostol itt az efezusi levélben írja le azt is, hogy Isten hogyan oldotta meg ezt a konfliktust, nézeteltérést: *Isten azzal mutatta meg nagy szeretetét irántunk, hogy – bár bűneink miatt holtak voltunk – Krisztusban feltámasztott minket, életre keltett minket* (Ef 2, 4-5), hogy mennyei életet élhessünk. Micsoda tragédia lenne, ha most halottak lennénk! Nem a test halálával, mert azt az Úr feltámasztja, hanem a lélek halálával, az Istentől való örökre elszakíttóság pokoli gyötrelmével!

Az apostol ezzel kapcsolatban ezt mondja: *Mi, akik egykor „távol” voltunk tőle, Krisztus vére árán „közel” jutottunk hozzá* (vö. Ef 2, 13-14). Boldog örömmel éljük meg, hogy van otthonunk a mennyben! Ahova a magunk erejéből nem tudtunk eljutni, oda Isten emelt föl Krisztus kereszten kiontott drága vére árán, hogy *mindeneket* – engem is – *magához vonzzon* (vö. Jn 12, 33). **Ez a megváltói cselekedet**: egyszülött Fiát adja Isten váltságdíjul értünk, hogy mi az Ő gyermekei lehessünk. A halál csak az életért van: Krisztus halála a mi életünkért. *Felszabadultunk a bűn alól, és Isten szolgái lettünk. Gyümölcsein a megszentelődés, célunk az örök élet* (vö. Róm 6, 22).

Ó, vajon fel tudjuk-e fogni, hogy micsoda értékes váltságdíjunk van? Mi, a parányi emberek, Isten hatalmas Fia, Krisztus vére árán, halála árán kaptunk új életet!

7. Szent Pál így ír erről az új életről: *Általa van szabad utunk az egy Lélekben az Atyához* (Ef 2, 18), vagyis Krisztus által van szabad utunk az egyesítő Szentlélekben a Mennyei Atyához, az élet adójához. **Krisztus által a Szentlélekben az Atyához!** Micsoda közösség ez a végtelenül Szent Istennel, a szentháromságos egy Istennel! Egyesülhetünk Vele!

8. Ó, mennyi hálálkodni valónk van! Szítsuk fel szívünkben újra a hála lobogó tüzét megváltottságunkért! Mi, akik olyan messziről, a bűn halálából jöttünk, akik *születésünknél fogva pogányok voltunk, akik egykor a hitetlenség fiai között éltünk, és mindent megtettünk, amit a testünk és az érzékeink kívántak* (Ef 2, 3), *már nem vagyunk idegenek és jövevények* Isten számára, *hanem a szentek polgártársai és Isten háza népe* (vö. Ef 2, 19). Közösségben lehetünk Isten háza népe tagjaival, a szentek között van a helyünk. Nem a gonosz lélek hatalmában, hanem **Isten**

országában lehetünk otthon.

Ahogy a tábortűzre a fát, úgy rakosgassuk ezeket az isteni gondolatokat és tanításokat is szívünk hálájának lobogó tűzére, hogy még nagyobbra szítsa fel az Úristen iránt érzett hálánkat.

9. A következő versben ez áll: *Apostolokra és prófétákra alapozott épület vagytok, amelynek maga Jézus Krisztus a szegletköve* (Ef 2, 20). Isten újjáépít bennünket, új alapokra helyezi életünket: Krisztusra, akit az Ószövetségben a próféták, az Újszövetségben az apostolok tanítanak és állítanak elénk. *Benne kapcsolódik össze az egész épület, és emelkedik az Úr szent templomává* (Ef 2, 21). Döbbenjek rá, hogy nem mi építjük magunkat Isten épületévé, hanem **Isten építi fel belőlünk az Ő hajlékát!** Ahogy a *teremtés* Isten misztikus cselekvése – mert Ő a kezdeményező, mi, a teremtmények, a befogadók –, úgy a *megváltás* műve is Isten ilyen misztikus tette, mert Ő az elsődleges cselekvő. Mi, emberek, a befogadók vagyunk.

10. Ezt a gondolatot a következő vers is megerősíti: *Benne épültök ti is a Szentlélek által Isten hajlékává* (Ef 1, 22). A teremtés és a megváltás után itt jön a harmadik misztikus isteni cselekedet: a *megszentelés* műve. A Szentlélek által szentel meg bennünket Isten: az Ő hajlékává, templomává szentel föl. Ilyenkor az ember – mint Szent Pál apostol – *nem hallgat már testre és vérre* (vö. Gal 1, 17), a szenvedélyek szavára, az Istentől elhúzni akaró belső erőkre; hanem a Boldogságos Názáreti Szűz példájára megadja magát Istennek: *Legyen nekem a Te igéd szerint!* (Lk 1. 38). Vagy a Jézustól tanult imával mondja: *Legyen meg bennem is a Te akaratod!* (Mt 6, 10).

11. Engedjük szívünk hálájának és szeretetének lángját még magasabbra lobogni: „Istenem, de jó vagy hozzám! **Megteremtettél, megváltottál és megszentelsz!** Isteni cselekvésedre nincs más válaszom, mint teremtményi alázattal, istengyermeki boldogsággal megvallanom és vállalnom:

Tied vagyok, teremtő Istenem!

Tied vagyok megváltó Istenem!

Tied vagyok megszentelő Istenem!

Tied vagyok, egészen a Tied!” (vö. Zsolt 118, 94).

Szent Pál is ezt tanítja: *Ez volt az Ő örök szándéka, amelyet Urunkban, Krisztus Jézusban valósított meg* (Ef 3, 11-12). *Benne, és a Belé vetett hit által bátran, teljes bizalommal járulhatunk Isten Atyánk elé* (Ef 3, 12-13). Kiáltjuk az Úr felé: „Hiszek, **Mennyei Atyám, hiszek! Teljes bizalommal fordulok Feléd. A hitem és a reményem összeköt Veled a szeretetben!** Tedd teljessé ezt a gyarló, kicsiny erőfeszítésemet, hogy a Te szereteted töltsön be!”

12. Az apostol így folytatja: a Mennyei Atya *adja meg nektek, hogy Lelke által megerősödjeteK belső emberré, hogy a hittel Krisztus lakjék szívetekben* (Ef 3, 16-17).

Erre vágyódjék a szívünk: „*Bennem is Isten legyen a Minden!*” (vö. 1 Kor 15, 28). **Ez a legnagyobb létmód, ez a legfinomabb, emberhez legméltóbb létmód, ez már egyenesen isteni létmód, ez az ember minden vágyát magasan meghaladó létmód!**

Mi az eredménye a magunk kicsiny erőfeszítésének és Isten hatalmas, önmagát ajándékozó szeretetének? Az apostol adja meg a választ: *Akkor majd megismeritek Krisztusnak minden ismeretét felülmúló szeretetét, és beteltek az Istenség egész teljességével* (Ef 3, 19). Lét, Ismeret és Szeretet, vagyis Atya, Fiú és Szentlélek ennek a végtelen létnek, ismeretnek és szeretetnek a neve.

13. Ez a legtisztább misztika: *Betelni Isten egész teljességével*, vagy ahogy Szent Pál később mondja: *Egy az Isten, mindnyájunk Atyja, aki minden fölött áll, mindent átjár, és mindenben benne van* (Ef 4, 6). „Engem is átjár, bennem is jelen van! Ezt tekintetbe kell vennem! Ezt kell néznie! Ezt kell gyönyörködve szemlélnem! Bennem van, átjár, egészen birtokba vesz, közli önmagát. Ez az az új élet, amelyet a Mennyei Atya ajándékoz az egyszülött Fia drága vérén megváltott teremtményének, nekem. Gyarló, kicsiny szívemből az Isten felé szálló **hálám és szeretetem lobogása egyé lesz üdvözítő Istenünknek** (vö. Júd 1, 25) felém közelítő, önmagát nekem ajándékozó, **bennem élő szeretetével! Az én szeretetlángolásom az Ő szeretetében, az Ő szeretete az én szívemben van!**”

14. Mivel Isten jelen van minden teremtményében, *mindent átjár az Ő szeretetével*, ezért a mi szívünkben jelenlevő **szeretetlobogása is összeköt mindenkivel**. Gyermeki bizalommal merjük vállalni, hogy beleszemmisüljünk az Ő **mindenkit átölelő szeretetébe!** **Testvéreinkkel együtt vessük bele magunkat karjaiba, isteni lényébe!** Akkor kerülünk testvéreinkkel együtt a

helyünkre, **akkor élünk majd igazán!**

Akkor tudjuk ténylegesen értékelni, hogy mit jelent a mi megváltottságunk, ha **már nem** a bűnnek és a szenvedélyeinknek, **az Istentől elhúzó vágyainknak élünk, hanem immár Istennek, sőt Istenben, Ő meg mibennünk!**

A megváltott ember megtapasztalhatja: **Isten él benne!** Micsoda összeszedettség ez: már nem kalandoznak el gondolataink és vágyaink, mert *Isten egészen magához ragadott minket is* (vö Fil 3, 12-13), **és önmagával töltötte be a szívünket!**

Megváltó Istenünkhöz mennyire méltó ez az Ő általa ajándékozott élet!

Befejezésül a 48. számú éneket imádkozzuk:

Szívem immár magasabbra, igazabbra éhez:

Szállni vágy a gyönyörűség örök kútfejéhez.

Már előttem Isten arca, s ama boldog Ország.

Már ezentúl annak élek, világ, Isten hozzád!